

Absolutno

¹ Působí to na vás? Jistě že ano. Skloňme nyní své hlavy v modlitbě. Pane, bylo to už vyjádřeno slovy této duchovní písně „Jak velký jsi.“ A dnešního rána uvažujeme o tom, co by bylo s námi nebýt Tebe. A když si potom pomyslíme, jak velký jsi, a že tvá láska Tě přinutila k tomu, abys byl pamětliv i na nás - pak má duše to může stěží obsáhnout, to je pravda.

Prosím, abys nám dnes poželhal, zatímco budeme pokračovat v bohoslužbě, abys pro nás zlomil chléb života, kterým je zjevení Krista. Neboť prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Bratr Ungren je pravidelným návštěvníkem této modlitebny, ač bydlí v Memfisu, Tennessee. On, jeho matka, manželka, i celá rodina přichází do této modlitebny. Ale jenom zřídka kdy se mi podaří jej slyšet, neboť jsem vždycky tolik zaneprázdněný. Ale dnešního rána jsem už byl odhodlán, že musím slyšet, jak bude zpívat tuto píseň. On zpívá ještě jednu mnou oblíbenou píseň „Dolů ze své slávy.“ To jsou moje oblíbené písně.

A dnes ráno jsem měl tu čest, že jsem se setkal s jeho otcem, bylo to poprvé, co jsem měl tu čest se s ním setkat - je to ušlechtilý člověk. A bratr Ungren... jeho otec bude stále mezi námi, pokud žije jeho syn Morris, neboť oni si jsou tolik podobní.

² A jeho manželka, maminka bratra Morrise Ungrena, žila posledních patnáct let díky milosti Boží. Ona byla pro mne velikým povzbuzením, když jsem ji viděl procházet těmi temnými hodinami života, a přece se neochvějně přidržovala Boží ruky. To hovoří výstižně o ryzosti křesťanství a víře těch, již mu věří. A tak jsem velice vděčen za toto ráno.

³ Tam v přízemí jsme právě měli svatební obřad. Dva z mých dětí byli oddáni a... dvě z mých dětí z kaple - mladý Billy Simpson a mladé Mayersovo děvče. Už delší dobu byli zamilovaní. Cheryl, ó ano. Oni byli... oni zde mají své příbuzné (nebo Cheryl Meyersová), bratra Ungrena a jiné. A tak se z nich radujeme. Viděl jsem, jak ihned po svatebním obřadu zaujali svá místa - vrátili se ihned sem, do modlitebny a zaujali svá místa v zadní části posluchárny, posadili se, aby se mohli zúčastnit bohoslužby.

Tyto děti zaujímaly vždycky pevné místo v mém srdci, a to kvůli

respektu vůči Slovu. Prostě toto Slovo milují. Nemyslím si... že je nazývám svými dětmi, nemyslím, že by byly lepší než ostatní děti. Ale ony se na mne vždycky spoléhají, a já je směřuji k Bohu.

⁴ Malý Billy se chtěl oženit, ale měl strach z toho, že bude povolán do vojenské služby. A v takové situaci byli dva nebo tři další. A tito chlapi přišli za mnou a řekli: „Bratře Branhame, nechceme být absentéry a tak dále, ale přejeme si, aby ses za nás pomodlil k Bohu.“ A předložili mi svou výchozí myšlenku, že by se totiž rádi, pokud to bude možné, vyhnuli vojenské službě. Nikoliv kvůli tomu, že nechtějí bránit svou vlast, ale podstatou jejich prosby bylo, že se tam nechtějí dostat mezi špatné lidi, v těchto (nevím jak to správně pojmenovat) PX, nebo říkejte tomu jak je vám libo. A dostat se do prostředí kde řadí ty polonahé ženy - to přece není vhodné prostředí pro křesťanské chlapce. A tak, Bůh vyslyšel jejich prosby. A dnešního rána Billy přijel sem za tím účelem, aby byl oddán s tou hezkou malou Cheryl. A jsme za ně vděční. A přejeme jim to nejlepší v Božím království.

A teď k věci, pro mne to byl nádherný čas. Dnes ráno máme pěknou třídu nedělní školy, modlitebna je přeplněna. Jsme tomu rádi. A kazatelé často... je to povzbudivé vidět lidi přicházet, aby vás poslouchali, neboť, dobře víte, nelíbí se vám promlouvat do prázdných lavic, neboť... kdyby přišla byt jedna jediná osoba, kázali bychom stejně tak, ale přece působí to dobře, když pomyslím: „Jestli to unikne jednomu, pak ten druhý to pochopí“ vidíte. A právě kvůli tomu to je zvláštní co působí, plně slávy.

A teď, co se týče těchto pohovorů, rádi bychom rychle... když jsem sem přicházel, setkal jsem se s bratrem Boutlierem, bylo to poprvé, co jsem sem přijel. Řekl jsem: „Kde jsi byl?“

On řekl: „Chystal jsem pro ně krocana.“ A tak jsem mu sdělil, že jsem hodně ztratil na váze... on řekl: „Ty...“

Řekl jsem: „Ty ses vůbec nezměnil.“

On řekl: „Ty rovněž ne.“

Řekl jsem: „To je opravdová diplomacie.“ Řekl jsem: „Ale víš co, opravdu jsem ztratil. Předtím jsem měl 170 liber, nyní mám 145. Tak jsem se opravdu změnil. Oblek mám příliš malý - nebo příliš velký.“ Před nedávnem mi kdosi přinesl oblek, tak jsem měl něco na tuto cestu, něco, co mi nevisí na ramenech, a co nepřesahuje v pase. Ale snažím se ze všech sil pracovat pro Ježíše Krista, pokud se mi k tomu skýtá příležitost. A proto vaše vynikající návštěvnost...

Právě jsem jim řekl tam v pokojíčku, jak jsem spatřil velkého Ducha svatého, jak odstranil z těla ženy rakovinu. Tato žena je z Texasu.

Seděla tam jistá žena, která - ještě nikdy jsem neviděl nervóznější ženu, je to manželka kazatele - před několika málo okamžiky. A Pán mi ukázal ve vidění, jak ona tam sedí a viděl jsem ji... ona telefonovala z New Yorku a chtěla se sem nějak dostat. Měla k tomu pouhých pět minut. Pak jsem viděl jejího manžela trpícího vředovým onemocněním. Příčinou této nemoci byla starost o jeho manželku. Všemohoucí Bůh utišil tuto ženu, jak tam seděla. Ona je nyní zde, a hledí na mne. A tak, chtěl bych ti říci, bratře, tvůj vřed zmizel. Budeš v pořádku, a vrať se k dílu Páně.

Inu, když jste svědky něčeho, co působí Pán, nemůžete se tím nasytit. Rádi byste v tom pokračovali dál a dál, a dál a dál.

A tak, včera večer jsme měli velikou modlitební bohoslužbu. A to je správné. To je dobré, vkládali jsme ruce na nemocné. To je ta správná věc. Toť je vše, co je někdy zapotřebí. Ale někteří lidé mají něco skrytého, co nemůže být podchyceno, a k takové osobě je nutno přijít a zjistit, oč se vlastně jedná. Mají nějakou překážku, něco jim leží v cestě. A pouhý jeden stín tím může zachvět.

Tak tedy, tato malá dáma ještě před několika minutami byla tak nervózní a rozrušená. Chudáček, sotva lapala po dechu. Byla prostě (bratr Branham vdechuje a vydechuje, lapavě dýchá), prostě vyváděla.

⁵ Je zapotřebí jednoduše... ten malý vnitřek, vidíte. To znamená kontaktovat se s jejím duchem. A potom, můžete do ní promítnou svou vlastní myšlenku a změnit její myšlení. A když se vám to povede, pak ji můžete soustředit na Krista a to se stane výchozím bodem k další cestě.

Ale musíš změnit způsob jejího smýšlení. Ona se nemůže změnit sama. Ona se točí ve víru. A ty to musíš zachytit. To je takové malé něco, co ti poskytuje... nepokoušej se to studovat. Nedělej to. Jen tomu věř a jdi kupředu.

⁶ Jak mohlo to nemluvně ležící v náručí maminky - ono bylo mrtvé od deváté hodiny ráno - a pozdě v noci, oné noci... Kde byl ten malý duch? Bylo zapotřebí najít toho ducha a navrátit jej. A když to vidíš, jak se vrací, pak jej můžeš vzbudit ve jménu Páně, přivolat jej. Pak se to stane. Ale dokud to nevykonáš, je to plýtvání časem.

V tom není nic až tak tajemného. To je jen nalezení Boha. Odstraň

z cesty sebe sama a dovol Duchu svatému použít tě k tomu, co mu je libo. Tak je to.

⁷ To největší tajemství provázející každý dar je dostat pryč své vlastní ideje a dovolit Kristu... a to, co je potom řečeno... jestliže chcete vědět, zda to je Kristus nebo nikoliv... třeba senzace, nechte to tak. Ale... pokud to je pouhá emoce, odložte to stranou. Pokud to ale je napsáno v Slově, pak to je Bůh. Všechno, co vám řekne nějaký duch, vždy posuzujte Slovem. Slovem - nikdy neodstupujte od Slova. Pokud to uděláte, jste ztraceni.

Mohli bychom setrvat při takových rozhovorech do poledne, ale raději otevřeme naše Bible a přečteme si něco z Písem. A pak budeme moci... miluji Slovo Boží. Víím, že my všichni. Copak jsme neměli... dnes ráno jsem měl kázat, nebo spíše promlouvat - vyučovat nedělní školu - o tajemstvích Božích skrytých od založení světa, jež jsou zjevovány v Ježíši Kristu. Ale nenaskytla se mi příležitost, abych je vyčerpал všechny. Zapomněl jsem na nadcházející svatební obřad. A tak... snad až pojedu kolem vás podruhé.

⁸ Chtěl bych nyní přečíst několik míst z Bible. První místo si přečteme z Filipenským 1... 1. kapitola Filipenským, počínaje 19. veršem a budeme číst rovněž 22.:

Nebo víím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu, a pomoc Ducha Jezukristova,

podle pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničem nebudu zahanben, ale ve vší doufanlivé smělosti, jakž [prvé] vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt.

Mně zajisté živu býti [jest] Kristus, a umřítí zisk.

Jestli mi pak prospěšněji živu býti v těle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil.

⁹ A nyní v knize Římanům, a chceme začít 8. kapitolu a 35. verš, a stavět na tom, co chci použít jako svůj námět:

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečství, čili meč?

Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití.

Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.

Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani anděl, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí,

Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

10 A nyní ve Skutcích 2, a to 30tý verš:

Prorok tedy byv, a vědév, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podlé těla vzbudí Krista, a posadí na stolicí jeho...

Tolik tedy z Písma, snad je to tak trochu na přeskáčku z jednoho místa Bible do druhého. Ale víme, že jestliže jsme přečetli tolik míst Písma, jistě v nich nalezneme něco, co by nám pomohlo. Necht' nám nyní Bůh bude nápomocen, když přistoupíme k našemu tématu pro dnešní ráno a nazveme to slovem „Absolutno“ - Absolutno.

Nyní... když jsem prohlížel tento text, nahlížel jsem do slovníku. Pomyslel jsem si, co... a něco mi napovídalo: „To je absolutní pravda. Absolut, to je to.“

Pomyslel jsem si: „Co znamená to slovo? Co to vlastně je - to absolutno?“ A tak jsem šel do slovníku a vyhledal, co ono znamená.

Webster říká: „To, co je dokonalé samo o sobě, neohraňčené v síle, prvotně [od počátku] konečné,“ vizte. Neohraňčené v síle, dokonalé samo v sobě, vskutku ultimátum, to je to „Absolutno“. A chtěl bych to říci, a doufám, že i vy toto slovo vystihnete, neboť já sám nejsem žádný vzdělaný klerik... ve věci psychologických způsobů, abych přinesl něco úchvatného, co by uchopilo lidi. Já... snažím se pouze o jedno, konat to nejlepší nač stačím - kvůli svým přátelům, které mi dal Kristus, a přál bych si, aby oni mohli pochopit moje smýšlení o Kristu.

11 Inu, každý významný čin má spojitost s jedním absolutem. Životní běh je nemožný bez absolutna. Bez absolutna nelze docílit nic významného. Je to prostě konečný pilíř, je to sloup k uvázání koně na konci cesty. Je to místo, na kterém jsi k něčemu připevněn.

12 V tom čase, ve kterém zrovna žijeme, kde všechno praská a je tak křehké a prchavé - myslím si, že toto poselství bude velice vhodné,

obzvlášť pro křesťany když nyní procházejí hlubokými vodami. Křesťanská církev prochází nejhlubší vodou za poslední dva tisíce let, neboť se blížíme k místu, kdy křesťanstvu je něco předkládáno, něco o čem ono musí udělat rozhodnutí.

13 A myslím si, že křesťanská církev by měla mít něco, na základě čeho by mohla vědět, že je k tomu připoutána, místo toho aby se unášela jako list na vodě nebo ve větru - jak praví Bible „zmítání každým větrem učení“. Vítr povane a fouká, východní vítr, západní vítr. Tak nic nedocílíte. Nejste stálí. Život křesťana by měl být stálý. Neměl by postrádat něco... nějakou zásadu, které se přidržujete a ona sama o sobě znamená víc než život.

A musíš mít něco, k čemu jsi přivázán. Někteří lidé říkají, že jsou přivázáni ke svému podnikání. Jiní znovu ke své rodině. Někteří jsou přivázáni k vyznání víry. Někteří k pilíři armády. Máme různé věci, kterých se přidržujeme.

14 Myslím si, že jako křesťané bychom měli být přivázáni k tomu, co považujeme za správné, neboť... můžete být přivázáni ke své rodině, ale tvoje manželka tě může opustit. Můžeš se přivázat k armádě, ale tam tě mohou zabít. Můžeš být přivázán k různým věcem, ale všechny mají svůj konec. Ale musíš mít někde ten konečný pilíř. Člověk musí mít něco, k čemu by mohl být přivázán v záležitosti věčného místa určení, neboť... jestliže hodláš důvěřovat tomu ve svém zaměstnání - když pomine čas tvé práce - všechno je u konce. Když ti je odňata rodina, jsi u konce. Ale myslím si, že je pouze jediná věc, která podle mého názoru je tím cílovým pilířem.

15 A věřím, že Pavel ve svém životě takový pilíř měl. A já se k tomu přikláním, pokud to tak mohu říci, a hovořím o tom pilíři. On řekl: „Mně zajisté živu býti [jest] Kristus, a umříti zisk.“ Kristus byl tedy Pavlovi absolutem. Byl jeho pilířem. To byl jeho... to byl pro něj konec argumentů. To bylo... Kristus byl zkrátka jeho pilířem.

Pavel neměl tento pilíř odjakživa. On byl na počátku přivázán k těm farizejským. On musel být vychován a vyškolen, aby jej přijali a dovolili mu přidržet se jejich pilíře.

16 Ale jednou byl na cestě do Damašku, a setkal se s Ježíšem tváří v tvář. A od této doby - odsekl se od toho pilíře farizejských - a přivázal se znovu. K tomu Ježíši, o kterém věděl, že byl ukřižován, že umřel, a znovu povstal. Pavel o tom věděl, neboť on se setkal s touto osobou. To jej zcela změnilo, přímo na tomto místě. On už nezůstal od této

chvíle tím stejným. To nebylo jen setkání s nějakou knihou, on se nesetkal jen s věrovyznáním; on se setkal s osobou, s Ježíšem Kristem.

„Kdo jsi, Pane?“

On odvětil: „Já jsem Ježíš.“

¹⁷ Pouvažujme na moment o tomto obrácení. Věřím, že Pavel byl čestným člověkem. Jelikož jsme nyní v nedělní škole, chceme vyučovat jako v nedělní škole. Pavel, dle mého přesvědčení, byl hluboce upřímným mužem. Ale v ničem se nelišil od obyčejných lidí. Všichni proroci byli lidmi, kteří se podobali nám. Bible praví u Jakuba 5: „Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný.“ On měl své zdary a nezdary, a střídavé štěstí. A když se upřímně modlil, nebylo deště.

¹⁸ Pavel byl takovým člověkem jako i my. Někdy se rozčílil a zapochyboval. Ale byl čestný. Chodíval k jedné z nejlepších náboženských sekt na světě. A měl se stát učitelem této sekty, učil se u významného učitele, Gamaliele, který byl jedním z nej... největších učitelů své doby. Dohlíželi na to jeho rodiče - zpozorovali něco v Pavlově životě - a museli těžce pracovat, aby jej mohli poslat do školy, aby mohl být vyučen v celém Božím zákoně. A on s hlubokou upřímností věřil každému slovu toho zákona.

A pak se dozvěděl o jisté nízké společenské třídě lidí, a o tom, že měli nějakého proroka (tato skupina ho za takového uznávala), kterýžto prorok povstal v Galileji a měl konat zázraky a uzdravovat nemocné. Ale sekta, ke které Pavel patřil, toho muže nepovažovala za proroka, toho Ježíše z Nazaretu, neboť on se s nimi neztotožnil. A tak Pavel nemohl do toho jít, neboť jeho vlastní sekta tomu nevěřila. A oni ho proti tomu varovali.

A Pavel, jako počestný muž, si pomyslel: „Jestliže tato věc není z Boha, a moje církev praví, že to z Boha není, pak je pouze jediné východisko. Zbavit se toho.“ Řekl, že je to třeba odstranit, neboť to je... to je překážka. To bude bujet jako nádor, jako rakovina, na odpor přesvědčení jeho sekty. A tak zamýšlel ve svém srdci, že půjde a odsekne ten nádor (jak tomu říkal, nebo jak tomu říkala jeho církev) od své ušlechtilé farizejské skupiny.

¹⁹ Jednoho dne, s dopisy v kapse od velekněze, aby uvěznil všechny lidi nacházející se v tom stavu (neboť takovým úkolem byl Pavel pověřen), byl na cestě do města zvaného Damašek. V okolí Jeruzaléma už s nimi udělali pořádek. A tak... oni ukamenovali Štěpána, přiměl je k tomu Pavel - byl svědkem a držel jejich šaty. Nyní

tam šel s tím stejným úkolem, aby zlikvidoval tuto velikou překážku.

Ale kolem... muselo už být kolem poledne, kolem jedenácté - dvanácté hodiny, byl sražen k zemi. Když se to stalo, pohleděl vzhůru, a tam před ním viselo světlo, a z toho světla promlouval hlas, řka: „Sauli, Sauli (otázka), proč se mi protivíš?“

²⁰ Pavel dobře věděl - spíše Saul - věděl, že jeho lid šel za tímtež světlem, od doby kdy vyšli z Egypta. Viděli jste už někdy Lamsův překlad Bible? Starý židovský znak Boha je trojúhelníkové světlo - víceméně něco na tento způsob - tyto tři atributy Boha v jednom Božství. A to světlo ve tvaru trojúhelníku - tři v jednom jako jeden Bůh - to byl hebrejský znak znázornění Boha, světlo.

²¹ A potom, když se s Ním setkal Mojžíš v keři, On mu řekl: „JÁ JSEM“, kterýžto zůstává v těchto třech: Včera, dnes i navěky, a stále je tím stejným Bohem. A Mojžíš se s ním setkal v ohnivém keři. ON byl světlem. A když vyvedl děti izraelské z pouště, On byl tím andělem smlouvy, kterého vírou spatřil Mojžíš, za větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo. Vírou poznal Mojžíš, že to byl Kristus, ten pomazaný. A to pomazání neodpočinulo na žádném konkrétním člověku, ale bylo ve formě ohnivého sloupu.

²² A potom to stejné pomazání sestoupilo při Jeho křtu a vstoupilo do Krista, přebývalo v Ném. Jan věděl, že to byl On. On řekl: „Na koho uvidíš sestupovat Ducha - který je vyvedl z Egypta na poušť, a z pouště do zaslíbené země - na koho uvidíš sestoupit tuto trojhrannou formu od Boha, a zůstávající na něm, to je ten, jenž bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

²³ Ale Pavlovi ještě doposud nebylo dopřáno, aby to spatřil. Ale rád bych vám to ještě více zdůraznil, Židé neměli dovoleno se sklánět před modlou nebo něčím takovým. Když on tedy spatřil to Veliké světlo, věděl, že to byl Pán. „Pán“ znamená vlastnické právo, svrchovanost. On by nenazval jen tak něco „Pánem“, on byl neochvěným Židem - kdyby nevěděl, že to byl Duch. Ale všimněte si, on si byl jist tím, že právě tento Ohnivý sloup vedl jeho lid. A potom se vrátil a řekl: „Pane, kdo jsi? Kdo jsi? Chci vědět, kdo jsi. Ty ses setkal s Mojžíšem pod jménem JÁ JSEM.“

²⁴ Zde při této myšlence se na okamžik zastavím. Když Ježíš byl na zemi, pomazaný tím co oni viděli, On řekl: „Vyšel jsem od Boha (ten Duch, Světlo, Ohnivý sloup), a jdu k Bohu. A On se stal tělem, aby umřel za naše hříchy.“

²⁵ A potom po jeho smrti a pohřbu... vzkříšení a nanebevstoupení, poté co vstoupil na nebe... na čtyřicátý den vstoupil na nebe. A padesátého dne se vrátil zpět mezi lidi ve formě ohnivého sloupu, a rozdělil se na podobenství ohnivých jazyků, které se posadily na každém z nich. A byli všichni naplněni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.

²⁶ Bůh rozdělil sám sebe. Bůh na počátku - ve velikém ohnivém sloupu; Bůh zjevený v lidském těle; nyní Bůh rozdělil sám sebe mezi svůj lid - Ohnivý sloup jenž se rozlomil a posadil na každém z nich, jako rozeklané plameny ohně, rozdělené jazyky, jenž se posadily na každého jednoho z nich. Rozeklané plameny, rozdělené jazyky ohně, se posadily na ně. A všichni tím byli naplněni, a začali mluvit v jazycích, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.

²⁷ Nyní tedy vidíte, nejsme rozděleným lidem. Musíme zachovat jednotu, neboť každý z nás zadržuje v sobě část Boha. A my se musíme sejít spolu. A pak ten ohnivý sloup se projeví ve své celistvosti, ve své plnosti. Až jeho církev se posadí v nebeských místech, pak plnost moci Boží je v Jeho církvi. Jeden každý z nás drží duchovní dary a duchovní úřady, a až se sejdeme dohromady, ten Ohnivý sloup se navrátí zpět.

²⁸ A Pavel poznal, že tato bytost je Pánem. A řekl: „I kdo jsi, Pane, koho pronásleduji?“

On řekl: „Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.“ A Pavlovi bylo veleno vstáti a jíti na ulici, která slove Přímá. A tam byl prorok, který přišel, on se jmenoval Ananiáš, a spatřil vidění a pokřtil jej. A on byl... pak odešel do Arábie na tři roky studovat Písma, aby se mohl přesvědčit, co by měl znamenat ten ohnivý sloup, který se mu ukázal.

²⁹ Tak tedy, shledáváme, že Pavel toto měl do konce svého života jako svůj pilíř. On se setkal s Bohem tváří v tvář a byl Bohem pověřen. Jaký pilíř! Jaké absolutno. To byl konec všech argumentů. To pro Pavla bylo koncem všeho. Všechny spory, všechno pominulo.

³⁰ Nejsem zvědav na to, co říkají farizejové a saduceové, nebo kdokoliv jiný. On se setkal s Bohem, potvrzeným skrze Slovo - a tím to hasne! To bylo odpočinutí jeho života, neboť mohl spatřit Boha očividně, a bylo mu dokázáno, že to byl Bůh, skrze Slovo, a rovněž tvar a formu, ve které On byl, a skrze slyšitelný hlas, jenž promluvil k němu, čím to bylo.

³¹ Inu, bylo to veliké. A proto není divu, že před Agrippou mohl

řící: „Nebyl jsem nevěřící tomu nebeskému vidění.“ On byl k tomu připoután. Bylo v tom něco ryzího, něco v čem si byl jist, něco, co mu nikdo nemohl vzít.

³² Inu, dnes, pokud se spoléháme pouze na vzdělání, mechanický způsob vzdělání, za účelem výkladu Bible, pak máme o tom pouze rozumové pojetí. Ale nikdo nemá právo za kazatelnou kázat evangelium, jestliže se s tím nesetkal tváří v tvář.

³³ Jako Mojžíš, který byl daleko v poušti. Nezáleželo na kvalitě jeho vzdělání, na jiných okolnostech, jeho bázeň a rozčilení jej opustilo, neboť on stál na posvátné zemi se svým Bohem, a to mu nikdo nemohl vzít. A každý muž a žena, kteří mají tuto zkušenost s Bohem, setkali se s tím stejným ohnivým sloupem na posvátné zemi svého srdce, a žádný teolog, žádný ďábel, zkrátka nic... Pavel řekl: „Ani nastávající věci, ani budoucí, smrt, nemoc, žal, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ Toť jest ten pilíř. Víte, že se něco stalo.

Nezáleží tedy na tom, že povstává věda a praví, to, ono, nebo ještě něco, ty jsi přivázan. Ty a Bůh jste se stali jedno. On je v tobě a ty v NĚm. „V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já ve vás.“ Jste k němu přivázáni.

³⁴ A Pavel vedl Kristo-centrický život. To byl jiný život než ten minulý. Jednou měl názory zakládající se na jeho vzdělání. Ale nyní vedl Kristo-centrický život, měl absolutno.

³⁵ Nezáleží na tom, že Agrippa řekne: „Pavle, ty ses zbláznil. Přišel jsi o rozum. Příliš hodně jsi studoval,“ on mu odvětil: „Žádný blázen nejsem.“

A pak přivedl Agrippu do takové úzkosti, že ten řekl: „Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.“

On řekl: „Přál bych si, abys byl takový... kromě okovů těchto.“

³⁶ Když vedeš takový Kristo-centrický život jako Pavel, to působí, že konáš věci, které bys obvykle nekonal. Nyní se podívejte. Obvykle takový člověk, vycvičen ve všech Písmech a tak dále, obvykle půjde cestou, jak byl vycvičen. Ale když se stal... učinil Krista svým absolutem, svým krajním mezníkem, pak nastal jiný život. Jednal odlišně. Jednal hloupě podle měřítek, v nichž byl kdysi cvičen.

³⁷ A to samé se stane... jestliže církev opustí tu radu církví a vrátí se k tomu, že učiní znovu Slovo Boží svým ultimátem, učiní Slovo Boží svým pilířem, pak se jí to povede. Ale oni se snaží něco docílit na lidský

způsob; a to je předurčeno k pádu, neboť Bible praví, že to tak dopadne.

³⁸ Ale bude zde Nevěsta, která byla vyvolená před založením světa, a ona bude přivázána k tomuto pilíři. Zřím, jak se přerušila věčnost a sestoupila do času - do ráje. A když se to stalo, ukázala se červená linie krve táhnoucí se po celou cestu až po Golgotu, a od Golgoty - přivázání k této linii - se tato linie vine až k tomu pilíři, Ježíši. A jednoho dne, když On přijde si vyžádat ty své, jeden každý, jenž byl k tomuto ultimátu přivázán, bude vyzdvižen do věčnosti. Proč? Oni byli ve věčnosti po celou dobu.

³⁹ Oni byli do věčnosti předurčeni. Oni jsou částí Boha. Byli v jeho myšlenkách od počátku. A když bude vytaženo to veliké lano - ta linie krve, to znamení o kterém jsem prve mluvil - když bude pozvednuto z této země, jeden každý, který byl v této krvi zahrnutý, ukáže se znovu přímo ve věčnosti. Ale to se může stát pouze tehdy, budeš-li přivázán k tomu Absolutnu, Ježíši Kristu, to je absolutno - nikoliv nějaký lidský výkon, ale Bůh jej vzbudil z mrtvých.

A on je absolutem. Víme, že On žije, neboť přebývá zde s námi v moci svého vzkříšení, a koná ty stejné věci, které konal, když byl zde na zemi.

⁴⁰ Jsem přivázán k tomu ultimátu. To je konec všech sporů. Jsem k tomu přivázán. To je můj život. Byl jsem hříšníkem. Když mne Kristus spasil, tehdy jsem se s něčím setkal. A od té doby když to do mne vstoupilo, nastala změna, jsem k tomu přivázán. Je k tomu přivázáno všechno čím jsem. A když Bůh rozdělil svůj život a dovolil mi žít v NĚm, a sobě ve mně - pak jsme vzájemně provázáni.

⁴¹ Nezáleží mi na tom, co chtějí věřit jiní lidé. To je pro jednotlivce, jsi k tomu přivázán. To je tvoje ultimátum. To je konečný výrok. A pak, jestliže On je tím Slovem, pak musí být slovem konečným. Tím to hasne. Cokoliv ono praví, to je ten červený provázek. To je Kristus. A všechno, co je proti tomu, nic o tom nevím.

⁴² A právě to chceme vědět - to, co praví toto Slovo. Neboť já jsem přivázán ke Kristu, a Kristus je Slovem. Pochopili jste to? A část Jeho Slova, přidělená na tento den, Jeho Duch svatý je zde, aby manifestoval tuto část Slova, přesně tak jak to bylo při jeho narození - Izaiáš 9:6.

⁴³ Napříč celým Písmem, všude kde byla o NĚm zmínka, to vše se splnilo. V knize Lukáše, tam to můžeme vidět. A on byl koncem... On

byl rovněž koncem proroctví o sobě. On to naplnil. Dějiny, písně - všechno co ve Starém zákoně o Něm mluvilo - naplnilo se právě zde. Tak se to stalo tím ultimátem. To se stalo tím pilířem Slova Božího pro tento věk.

⁴⁴ A opravdově znovuzrození lidé tohoto věku, kteří jsou naplněni Duchem svatým, jsou tím pilířem Písma, které se má splnit v těchto posledních dnech. Oni jsou tím ultimátem. To je Boží ultimátum, neboť to je Jeho Slovo a tím Slovem je Kristus, ten pilíř.

Není možnosti od toho odpadnout, je to něco co tě drží. Jak jsem už řekl, to působí, že budeš konat věci, které bys obvykle nekonal. To způsobilo, že Pavel konal věci, které by obvykle nekonal. To způsobilo, že Mojžíš konal věci, které by obvykle nekonal. To způsobilo, že každý muž a žena koná věci, které by obvykle nekonali.

⁴⁵ Je to něco nač se soustřeďíš. Je to něco, co jest tvým stabilizátorem, je to na způsob... lodní kotvy. Za bouřky je loď přivázána ke kotvě. A jestliže Kristus je tvým absolutem, pak v nouzi jsi přivázán k Němu. Tato loďka, pokud ji necháš kolébat, rozbije se na útesech. Ale oni spustí kotvu. A kotva ji táhne, dokud se nezadrhne o skalnaté dno, a loďka je přivázána k této kotvě. To je pro loďku absolutem.

⁴⁶ A znovuzrozený křesťan je přivázán ke Kristu, a Bible je kotvou. To je věc, ke které jsme přivázáni. Nechtě organizace, nechtě si jiné věci, nechtě věda a pedagogové praví co se jim líbí. Dokud to praví Slovo, dokud to máme zaslíbeno, jsme k tomu přivázáni. To je něco, co nám nedovolí od toho odejít. To souhlasí. Skutečně znovuzrozený křesťan se bude držet toho Slova. Jestliže ono velí něco vykonat, a ukáže jak, pak to musíme provést. Nezáleží na tom, co jiní říkají, řekl to Bůh. Jsme k tomu přivázáni - toť jest ten Kristo - centrický život.

⁴⁷ Dále je Kristus podoben Polárce. Víte, že Země se otáčí a hvězdy... ve skutečnosti ta, kterou vidíme jako Večernici je zároveň hvězdou Jitřní. Země se jenom vzhledem k nim otáčí. Ale ona se přesouvá od těchto hvězd - všech kromě Polárky. Nelze nastavit kompas na Večernici, nikam bychom nedošli, neboť co by bylo druhého dne ráno? Jste... Večernice je na západě a druhého dne ráno jste na východě. Vidíte, to není možné. Ale můžete jej nastavit na Polárku (amen), a držet ho v mrtvém bodě, pak se z toho dostanete.

⁴⁸ A právě to znamená Kristo - centrický život. Když zabloudíš, On je tvoji Polárkou. A jestliže On je tou Polárkou, pak Duch svatý je tvým

kompasem. A kompas vždycky ukáže jen na Polárku. On neukáže na nějaké vyznání víry nebo denominaci. Neukáže na senzaci a tak dále. Bude neochvějně ukazovat směrem k Polárce. On je tvou Polárkou.

⁴⁹ Když jsi ztracen, když ztratíš směr spolu s denominací a tak dále, ale kompas (Duch svatý) tě nasměruje rovnou do Slova, kterým je Kristus a bude tě pevně držet. Přivaž se k němu.

⁵⁰ Co kdybychom neměli Polárky? Jak by se mohl člověk orientovat na mlžném moři? Co kdybychom neměli Ducha svatého, jenž by nás směřoval k Slovu Božímu, a obhájil, dokázal to? Co bychom si počali v takové hodině? Duch svatý ukazuje jediné ke Slovu. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ Nestačí jen část Slova, je zapotřebí každé Slovo, celé, každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží. Tím je živ člověk. On je tvým absolutem ve tvém životě. On je rovněž tvou Polárkou.

⁵¹ Víte, musíme mít něco jistého, abychom urovnali spor. Víte, v minulosti způsob chování u stolu spočíval na rozhodnutí jedné ženy. Pokud vím, byla to Emilie Postová. Snad se mýlím. Ale mám za to, že to je tak - Emilie Postová. Nezajímá mne to, zda Emilie Postová řekla, že máme vzít do ruky nůž a jeho pomocí jíst fazole. To je pouze způsob chování. Proč? Ona byla absolutem co se týče společenského chování. Tak je to. A kdyby řekla, abychom jedli rukama, pak bychom zajisté jedli rukama. Proč? Náš národ ji učinil absolutem ve věci společenského chování. Ano, přátelé.

Jednou Německo mělo svůj absolut, a tím byl Hitler. On byl absolutem. Nezáleží na tom, co někdo řekl, když to řekl Hitler, pak to bylo třeba vykonat. Jistě že ano. On byl posledním slovem, Hitler.

⁵² Jednou měli absolutno v Římě, a to byl Mussolini, ten diktátor. Jednou jeho řidič přijel pro něj o minutu dříve. On jej zastřelil v tom voze. Řekl: „Nikdy jsem nenařídil přijet o jednu minutu dříve. Řekl jsem, aby přijel na čas.“ Absolutno! Museli vykonat cokoliv on řekl. To mělo... on řekl, že celý svět se bude točit podle jeho slov. On se ale točí podle Slova Božího.

⁵³ V Egyptě měli rovněž absolut. To byl faraón. Jednou jsem přicestoval do Egypta spatřit tato místa. A bylo zapotřebí kopat deset metrů hluboko - objevit trůny, na kterých oni sedávali - ti římsí císaři, když jsem byl v Římě a v Egyptě. Vidíte, to všechno se obrátilo v historický prach, neboť to nebyl ten správný absolut. Tak je to. Byl špatný, zklamal. To byl absolut lidského původu. A každý lidský

absolut, každý lidský úspěch, se obrátí v prach. Musí se vrátit do prachu. On je špatný, a tak neobstojí.

⁵⁴ Jen pomyslete o našem národě. Když máme nějaké trable, jestli se někdo v něčem proviní, a vskutku se to stává, snad, pak máme přelíčení v malém městském soudu (v policejním sboru), a pak to půjde výš a výš. Až konečně se to dostane do Nejvyššího soudu. A Nejvyšší soud je absolutem v našem národě. Ten to vyřeší. V Kanadě, naši přátelé z Kanady, mohou z Kanady dojet ještě ke královně. Ale ve Spojených státech to řeší Nejvyšší soud, který je absolutem.

⁵⁵ Někdy se nám jeho rozhodnutí nelíbí, ale musíme je poslouchat. Ano, přátelé. Nesouhlasíme s nimi, někdy se nám tato rozhodnutí nelíbí, ale to je absolutno našeho národa. Ten národ je k tomu přivázán. To je konec všech námitek. Když Nejvyšší soud rozhodne, že jsi vinen, pak jsi vinen. Musíme to mít. Když toho nebudeme mít, pak se národ rozsype. Co kdybychom takové instance neměli? Opravdu. Existuje absolut pro každou věc.

⁵⁶ Hra s míčem má svoje absolutno - tím je rozhodčí, ano. A jestliže řekne, že to byl gól, pak to platí. Nezáleží na tvých námitkách, na tom co si myslím (jak to vidím já, jak to vidíš ty), platí, co řekne on. To je to absolutno. Jestliže on řekne gól, musíš s tím souhlasit, neboť tak to bude napsáno - gól. Co kdyby tam nebylo rozhodčího? Kdo by měl pravdu?

Jeden by řekl: „Gól.“

Druhý by řekl: „To nebyl gól. To byl míč. Ten míč byl...“ jakže, to by byl zmatek. Nevěděli byste, co máte dělat.

⁵⁷ Musí zde být něco, v čem lidské slovo nalezne svoje finále. Amen! Cítím se nyní velice dobře. Sláva. Haleluja! Musí být něco, co je tím finále. Z toho se tak raduji. Ó, je někdo, kdo je oprávněn říci, zda to je hřích nebo to není hřích. Tak se z toho raduji. Tak se raduji z toho absolutna. Žádná hádka, nemusíme se přít. Rozhodčí řekl: „Branka“, a tak to je. Můžeš si tedy v hlavě zakódovat, že to je branka, a jít klidně dál.

⁵⁸ Když Bůh něco řekne, pak to platí! Není se třeba dohadovat. Tak je to. Řekl to On. To je křesťanovým absolutem. Bůh řekl: „Dělej to tak.“ Pak to má být tímto způsobem vykonáno. Žádná pře.

„Dobrá“ řekneš, „to nebylo...“

Nic takového. Řekl to Bůh. Tím to hasne. To je absolutno opravdového

věřícího.

Co kdybychom takovou věc postrádali? Kde bychom se nacházeli? Měli by snad pravdu metodisté? Baptisté, presbyteriáni, luteráni, kdo by měl pravdu? Vidíte? Měli bychom... kvůli tomu bychom měli zmatek. A z toho důvodu... oni se odvrátili od toho absolutna. Oni sjeli na scesti s těmi druhými hvězdami.

⁵⁹ Ale je zde absolutno. Musí být absolutno. Musí být absolut a je absolut. To je Slovo. A co říkají ti ostatní, to není důležité. Ano, přátelé.

⁶⁰ Kdybychom v míčové hře neměli rozhodčího, každý by tahal druhého za vlasy, hádal a pral by se s ním. A právě z toho důvodu nám v křesťanství je zapotřebí absolutno - přestat se tahat za vlasy, hádat se, a bojovat mezi sebou. Stojí to ve Slovu, a ono to urovná. Jen k němu nic nepřidávej ani z něj nevezmi - nech je klidně tak jak je.

Víte, že rovněž existuje absolutno v provozu vozidel. To jsou světla, která zastavují provoz, dopravní signály. Co kdyby to jednoho rána přestalo fungovat? Ó, ach! Už jste někdy byli v takové situaci? Já jsem byl. Bezpochyby se to přihodilo každému řidiči. Co kdyby to zastavující světlo přestalo fungovat? Pak se všichni budou mezi sebou hádat.

Přijedou na to místo a jeden si řekne: „Já jsem byl první.“

A ti druzí řeknou: „Dovolte, já jedu do práce.“

Ó, aj! Ženy se budou ohánět kabelkami, muži budou bojovat pěstmi a... pak můžeme hovořit o zmatku!

⁶¹ Absolutno musí existovat. Něco musí říci: „To je vpravo“, a tím to hasne. Když světlo velí „Stop“, pak to znamená „Stop“. Když velí „Kupředu“, pak to je vskutku tak míněno. Pokud ne, ocitnete se v trablech. A přesně tak to je i v křesťanském životě. Jsou tam místa k pozastavení, a jsou místa, kdy je třeba jít dál. Slovo Boží je absolutem. Ono je Kristem.

⁶² Jestliže světelný signál nefunguje, pak nastane dopravní zácpa. A myslím si, že právě to máme v tom dnešním náboženském Pentagonu: Dopravní zácpa způsobená pokrytci, nevěřícími, a všichni se tlačí dohromady. Máme z toho pěknou dopravní zácpu. Proč? Oni nemají ten Absolut.

Jeden si řekne: „No co, absolutem jsme my.“

Další řeknou: „My jsme tím absolutem.“

Absolutem je Bůh. On řekl: „Nechť každé absolutno kromě mého je lží.“ A tak ono je Absolutem pro křesťanství. Ono je koncem všech argumentů. Tak praví Bible. Tím to je vyřešeno. Ano, přátelé!

63 Všechno musí mít svůj absolut. Nějaká... jako na příklad dnešní církve. Většina církví má svůj absolut. Každá má své - něco na způsob dnů soudců. Každý člověk jednal podle toho, jak považoval za správné. Ale to není správné. Podívejte, tak bylo tehdy, když tam scházelo zjevené Slovo skrze proroky. Absolutem je Slovo. Oni měli své vlastní absoluty.

64 Jeden každý říká, že on je ta pravda a cesta. „My jsme ta pravda a cesta.“ Ale Ježíš řekl, že on je ta pravda a cesta - pravda a cesta, a světlo. Souhlasí to? Dobrá, pak je tím Slovem. A tak máme absolutno. A ta denominační absolutna - to není nic. To je lživé. Nechte to tak.

65 Člověk jedná správně podle svého názoru, ale Bůh zná cestu, ví, jak by to měl udělat. Podívejte, když scházel Bůh a jeho Slovo, a jeho proroci, každý jednal, jak se mu líbilo, a právě to se opakovalo v dnešní době. Každý jeden praví: „Já patřím tam.“

„Jsi křesťanem?“

„Jsem presbyteriánem.“

„Zeptal jsem se, zda jsi křesťanem?“

Jedno děvče řeklo: „Dávám ti na vědomí, že každý večer zapalují svíci.“

Jiný znovu řekl... během modlitební řady jsem se jej zeptal, zda je křesťanem. Řekl: „Jsem Američanem - jak si to dovoluješ!“ Jako kdyby to mělo s sebou nějakou souvislost.

66 Oni jsou přivázáni k národu. Jiný je zase přivázán k organizaci, k dogmatům. Ale křesťan znamená „Být podoben Kristu,“ a Kristu se můžeš podobat jen tehdy, když Kristus, Slovo, bude v tobě. To je to ultimátum. Ano. Viděl jsem to už před obrácením a jsem tak rád, že Bůh mne uchopil dříve, než to učinila církev.

67 A tak jsem věděl, že když... Jednou přijel znamenitý baptistický kazatel, bratr Naylor (on je už dnes ve slávě). On se mnou hovořil. Aj, takových lidí, kteří se mnou hovořili, když jsem hledal Boha, bylo mnoho. Chtěli, abych se k nim připojil, Adventisté sedmého dne, a jiní. Ale viděl jsem, že pokud mám být křesťanem, nemohl bych říkat „Jsem Adventistou sedmého dne.“ Inu, nic proti tomu. „Já jsem baptista.“ To

je v pořádku. Ale chtěl jsem mít něco trošku jistějšího než toto.

⁶⁸ Necítil jsem k tomu důvěru, neboť oni všichni kolísali. Pomyslel jsem si: „Někde musí přece být někdo.“ A tak jsem byl žádostivý absolutna a také jsem se takového chopil - Slova Božího. Ve Slovu jsem se dočetl, že On je Slovem (Sv. Jan 1), a „Na tom absolutnu vzdělám svou církev.“ To souhlasí. Vzal jsem Jej tedy za slovo.

⁶⁹ Zjevení 22, 19 praví: „Kdo by ujal z toho nebo k tomu přidal jedno slovo...“ to je to absolutno. To je konec každého sporu. To je to absolutno. „Kdo by něco ujal z toho nebo k tomu přidal“, to řekl Bůh, „odejmu díl jeho z knihy života.“ A tak to musí být absolutno.

⁷⁰ A Ježíš řekl, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem. A tak jsem věděl, že to musí být „každé slovo.“ On řekl: „Naučení za naučením, správu za správou...“ tak to musí přicházet, jak to je psáno. Pak On řekl: „Zůstanete-li ve mně (a On je tím Slovem), a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě.“

⁷¹ Věděl jsem tedy, že jestliže křesťanství je Slovem Božím a On je tím Slovem, a že skrze přijetí toho Slova to Slovo žije skrze Něj; pak jsem věděl, že: „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě.“ A přebýváte-li ve Slovu a jste-li částí Slova, budete prosit pouze o to, k čemu vás to Slovo prosit vybízí. Poznáte den, ve kterém žijete a podle toho budete prosit.

⁷² A tak, vraťme se k věci. To působí... mluvím to osobně, ale já jsem přivázan. Jsem přivázan k Ježíši Kristu, k Němu, skrze Slovo. On je mým absolutem. Shledal jsem, že všechny tyto denominace a tak dále, že ony mají svoje absoluty. Všechny mají svoje absoluty.

Katolíci: Když něco řekne papež, pak to platí. To je absolutno katolické církve. Nejsem zvědav na to, co řekne kněz nebo biskup, co řekne kardinál, když něco řekne papež, pak to platí. To je absolut. Tak je to.

V metodistické církvi a mnohých protestantských denominacích je absolutem co řekne biskup. Tím to hasne. Co řekne vyznání víry, to jej jejich absolutem.

V letniční církvi platí, co řekne vedoucí dozorcí rady - zda může přijet dotyčná osoba konat evangelizaci nebo nikoliv. To je absolutem. Pokud nebudete souhlasit s jeho slovem, vykopnou vás z této organizace ven. Vidíte, nebere se žádný zřetel na Slovo. Vidíte, máte tyto absoluty, jeden každý má svůj vlastní absolut.

73 Ale víte, neříkám to škodolibě. Říkám to jako pravdu. Cítím, že takto jednal Pavel, když řekl ve skutcích 20,24: „Však já nic na to nedbám, nechci znát mezi vámi nic jiného kromě Ježíše Krista, toho ukřižovaného.“

74 Nevzrušují mne tyto absoluty, ať to je papež, biskup, vrchní dohlížitel, poradce, systém, nebo cokoliv jiného. To mne vůbec nevzrušuje. Nezajímá mne, jestli říkají: „Dobrá, snad...“ na tom mi pramálo záleží. Rozhodl jsem se neznat nic kromě Ježíše Krista, jeho Slova, jež se projevuje uprostřed nás. Jsem k tomu přivázán. To je moje kotva. Jsem v tom zakotven dokud...

Pavel řekl: „Jakmile jsem se s Ním setkal tam na cestě, otočil jsem se. On mne napravil.“

75 Aj! Jak mne napravil. Jakou nápravu musel při mně provést. Ale odkdy mne napravil, byl jsem k tomu přivázán. Spatřil jsem, že Slovo je pravdou. Vše, co se mu protiví, je lež. Víte co? On tím něco sledoval, proč mne spasil. On tím něco sledoval, proč spasil tebe. A jsem rozhodnut konat jeho vůli, skrze jeho vůli. Důvod proč On to učinil... nevím proč to učinil.

76 Nechci k tomu přidat ani z toho ujmout. Jak jsem už řekl, Zjevení 22, 19 praví: „Nedělejte to tak.“ Jestliže On je vašim absolutem, nemůže být jinak. Není žádná jiná možnost. On musí být tím absolutem, posledním slovem.

77 Víte, když jsem byl zachráněn, milióny lidí byly v hříchu. On tím něco sledoval, proč mne spasil. Často jsem podivínem mezi bratry - věřím v předurčení, semeno hada, křest ve jménu Ježíše Krista a všechny jiné věci, které připadají... a ta vidění a vracející se Kristova moc, odmítnutí organizací a tak dále - jsem zkrátka podivínem.

78 Ale On tím něco sledoval, proč mne spasil, měl důvod, proč to učinil. On mne spasil, když milióny jiných žily v hříchu. On měl důvod k mému spasení. Na misijním poli byli vzdělaní lidé, byli chytřejší lidé, byli teologové, biskupy, doktoři a tak dále, když On zachránil mne. Ale On tím něco sledoval, proč mne spasil. A já vidím, jak jeho Slovo je absolutem, jsem k němu přivázán; jsem odhodlán neznat nic kromě Ježíše Krista toho ukřižovaného. On tím něco sledoval, proč to učinil, a já jsem odhodlán se toho přidržet.

79 Nezáleží na tom, co jiní říkají, já se nevyhýbám společenství s nimi, nezlehčuji je. Ale vím, k čemu jsem přivázán. On si přál, abych takový byl. On mně k tomu přiměl. Byl jsem takto učiněn za nějakým

účelem. Musel jsem být takto uspořádán se všemi těmito hodnotami, a tak dále, a všechny věci zbytečné - ty on ze mne vyhubil - a vložil tam něco jiného: Totiž své Slovo. A jsem rozhodnutý neznat nic jiného kromě Krista.

⁸⁰ Kristova smrt jest absolutem. To bylo absolutno. Znamenala konec strachu pro ty, kteří byli spoutaní strachem. Jeho smrt je tedy absolutem. Lidé se bojí smrti. Dokonce Job se jí bál. Ale když spatřil vidění... on věděl, že všechno je pomíjivé, jeho rodina, jeho děti. Dokonce jeho manželka se obrátila proti němu, kvůli jeho páchnoucím vředům. Posadil se před domem na hromadě popela a škrábal si tyto vředy. Dokonce jeho manželka řekla: „Proč neklněš Bohu a nezemřeš?“

On řekl: „Mluvíš jako bláznivá žena.“

⁸¹ A pak, když k němu promluvil Elihu... jednoho dne bych vám chtěl rozluštit to jméno „Elihu“, a ukázat vám, že to byl Kristus. Když on měl tuto důvěru, ač všechno se proti němu obrátilo, pak spatřil vidění toho Spravedlivého. On si přál nalézt muže, jenž by se postavil za něj do trhliny - položil svou ruku na hříšného muže - a mezi svatého Boha, a postavil se doprostřed. A Bůh mu to dopřál spatřit čtyři tisíce let dopředu.

⁸² To bylo jeho absolutno. On povstal a otrásl se. Haleluja! Když se člověk bojí umřít, nechť povstane a otřese se. Jen se podívej do Slova, a spatříš Boží vidění. On spatřil to vidění. On řekl: „Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A já se k tomu chci přivázat. A ač by kůži mou i tělo [červi] zvrtili, však vždy v těle svém uzřím Boha. Kteréhož já uzřím sobě. Jsem k němu přivázán.“ To řekl on. On ho spatřil. To bylo Boží zaslíbení.

⁸³ On pozoroval přírodní zákony. Mluvíval jsem už vám o provázanosti zákonů přírody, stejně tak provázanosti Slova, souvislosti Božích skutků, vše je provázáno. On prosil ve 14. kapitole Joba, řekl, „[O] stromu zajisté jest naděje, by i podřát byl, stejně tak kvítko, když umře a tak dále.“ Dále pak řekl: „Ale člověk umírá, a vypustí duši. Uschne. Přijdou jej poctit jeho synové, ale on nic neví. Ó,“ pak řekl „kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokud by nebyl odvrácen hněv tvůj.“ On se děsil smrti.

⁸⁴ Ale, když, jsa prorokem, předviděl a spatřil vzkříšení Ježíše Krista a zvolal: „Vykupitel můj živ jest,“ všimněte si, on Jej nazval Vykupitelem. „Vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad

prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo [červi] zvertali, však vždy v těle svém uzřím Boha.“ Bůh a vykupitel se stal tím samým, Bůh a člověk byl učiněn jedno. „Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří [jej], a ne jiný (Amen!), ne někdo jiný, nýbrž ten Vykupitel - Bůh.“

⁸⁵ To je ten, jehož zří moje oči. On je absolutem. On je absolutem. On snímá všechn strach smrti. On snímá všechn strach... K Židům 2. kapitola, 14. a 15. verš, pozorujte. On přijal lidskou podobu, aby umřel jako člověk, za všechny. On přijal podobu člověka (ten vykupitel), sestoupil a byl učiněn člověkem, aby mohl umřít, ten jeden za všechny lidi. Ó, jak to učinil? Kvůli čemu se Bůh stal člověkem? Aby zaplatil lidský trest.

⁸⁶ Ale na velikonoční ráno On vystoupil a měl klíče smrti, pekla a hrobu. Amen. Bůh, jenž mohl umřít na kříži, ale hrob jej nemohl zadržet. Nic... peklo jej nemohlo zadržet. Nic jej nebylo s to zadržet. On povstal. On měl klíče. On povstal jako vítěz, neboť přemohl oboje, smrt, peklo a hrob. Když byl na zemi, přemohl nemoc. On přemohl všechno. On porazil pověry. On přemohl všechno, co mohlo být přemoženo a vystoupil s cinkajícími klíči od smrti, pekla a hrobu při svém boku. A vstoupil na výsost a dal dary lidem, a vrátil se zpět v den letnic, a podal ty klíče Petrovi, církvi. Amen!

⁸⁷ On je naším absolutem. Každý strach smrti... žijeme, jelikož živ je On. Římanům 8,1: „Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.“ Shledáváme tedy... tuším, že to je Římanům 5. Shledáváme tedy... On je naše ospravedlnění. Bůh Jej vzbudil na třetí den k ospravedlnění naší víry, tomu věříme. On jej vzbudil, aby ospravedlnil naší víru.

⁸⁸ Co On vlastně učinil? Poslal jej zpět, toho, jež ospravedlňuje, neboť naše víra tomu věří. Duch svatý, Kristus, do toho vstoupil za účelem našeho ospravedlnění, neboť jsme povstali ze smrti k životu. A nyní syny a dcerami Božími jsme, sedíce na nebeských místech v Kristu Ježíši - ospravedlnění Jeho vzkříšením. To nám propůjčuje ospravedlnění, vědouce že... se závdavkem našeho spasení v nás, životem samotného Krista pulsujícím v nás, jak bychom pak mohli popřít Slovo (kterýmžto Slovem je On), které poskytuje nám záruku? Duch svatý je tam.

⁸⁹ Co to znamená? To je stále ta Polárka. Kristus je Severní hvězdou a Duch svatý je tím ospravedlněním, které ukazuje věřícímu přímo k té Severní hvězdě. Duch svatý vždycky ukazuje směrem ke Slovu. Jestliže ukazuje k vyznání víry nebo denominaci, pak to není

Duch svatý. On to nemůže činit - ukazovat od Slova, On zemřel, aby potvrdil to Slovo a učinil to Slovo jisté. Amen!

⁹⁰ On zemřel, aby sám mohl sestoupit do toho Slova. On je tím oživujícím životem, který způsobil, že to Slovo znovu ožilo. To byl ten důvod, proč umřel, totiž aby se mohl i nadále promítat skrze svou církev a způsobit, že každé Slovo v každém věku bude působit přesně, tak jak by mělo.

⁹¹ On je dynamikou této mechaniky, mechaniky církve. Co to je? Apoštolé, proroci, učitelé a tak dále. A tak On je tou dynamikou, která to působí a je vzbuzena jistou silou, jež slove jako... On je tím ohněm, který vznítí ten plyn. On je tím ohněm, který je ve spalovací komoře - a když ten plyn (Slovo) vnikne do spalovací komory, On je tím, který působí vznícení. On je tím, jenž to potvrdí. On je silou vzkříšení. On je Bohem. On je tím ohněm, takový je On.

⁹² „A v pravdě“ praví 1. Timoteovi 3,16: „Veliké jest tajemství pobožnosti, [že] Bůh zjeven jest v těle, ukázal se andělům, vzhůru přijat jest v slávu.“ On byl Bohem, jenž přišel zaujmout místo hříšníka. Ano, přátelé. A když On... Bůh vzbudil Jej třetího dne k našemu ospravedlnění. A proto vyvýšen byl na pravici majestátu na výsostech a je přímlyvcem, který se přimlouvá na základě našeho... za naše slabosti, které mu vyznáváme, a umíráme sami sobě - klademe zpět Jeho Slovo do našeho nitra, ta zaslíbení. A naše víra oživuje to Slovo, neboť Kristus je v nás, ten, jenž to Slovo oživuje.

⁹³ Jak bych si přál, aby to mohla církev spatřit! Všechny argumenty a spory by potom pominuly. To by byl Nejvyšší soud. To je ta Polárka. Haleluja! To je konec každého sporu. To je konec všech pochybností. To je konec všeho. Řekl to Bůh - to je Absolut. Přivaž se k tomu.

⁹⁴ Pavel řekl: „Ani nastávající věci, ani budoucí, smrt, nemoc, nahota, nebezpečí, nic nás od toho neodloučí.“ Jsme přivázáni k absolutnu. On řekl: „Mně zajisté živu býti [jest] Kristus, a umřítí zisk.“ Nic nevydrží, jen to. To je absolutno.

⁹⁵ On je naším absolutem, neboť máme záruku zmrtvýchvstání, jelikož on povstal v nás. Odkud to víme? On žije. On zde koná to, co konal, když byl na zemi. On je tím samým ohnivým sloupem, který máme zde na obrázku. On je tím samým v církvi. On je zde dnes, a ve svém těle vykonává přesně takové skutky, jako konal tehdy.

Kdybychom přenesli život melounu do tykve, ona by už nikdy

neurodila tykev. To není možné, neboť by to byl meloun. A „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě.“ Budete mít melouny. Amen.

⁹⁶ To je absolutno. Víím, že to je pravda. Přivázal jsem k tomu svou duši a víím, že to je pravda. To je Slovo Boží. On je naším Absolutem. 2. Tessalonicenském 2. kapitola, čtème, že budeme vychváćeni spolu s našimi milovanými na setkání se s Ním na oblacích. Ó, jak moje srdce pulsuje na každé slovo v té Knize. Amen. Bůh řekl, budeme vychváćeni na setkání s našimi milovanými na oblacích. „Amen,“ praví to Slovo hluboce v mém srdci, neboť to Slovo tam přebývá.

⁹⁷ Složil jsem tvé Slovo ve svém srdci, Pane, abych proti tobě nezhřešil. Uvázal jsem si je ke svým prstům, na své lůžko. Ty jsi vždycky přede mnou. Nepohnu se. Ano, byť mi se dostalo jítí přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, nebo ty jsi tím mým absolutem. Když tam půjdu, ty mne vytáhneš. Moje loďka se ponoří do hlubokých vod, ale ty jsi moje kotva. Amen!

⁹⁸ Ty jsi za oponou. Ty mne provedeš bouřkou. Ty tam budeš, mou kotvou ve slávě. Když přijdu na pokraj stínů údolí, stínů smrti, když se přiblížím k Jordánu, když přejdu na druhý břeh, On je tím mým Absolutem. Jsem přivázán k tomu vzkříšenému na druhém břehu. On mne provede těmi vodami plnými úskalí. Nebudu se báti zlého, neboť Ty jsi se mnou. Amen! Nechtě si jen klidně ta bouře zuří dál. Život, smrt, cokoliv to je, nic mne neoddělí. Jsem přivázán k tomu pilíři.

⁹⁹ Ten pilíř udrží. Udrží za oponou. On je zakotven. Je zakotven v Bohu. Je zakotven v mém srdci. Duch svatý je tím, který mne povzbuzuje k tomu zaslíbení. „Já jsem (nikoliv budu, byl, jednou budu), Já jsem vzkříšení i život,“ praví Bůh, „ kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.“

¹⁰⁰ Nechtě si smrt dělá, co chce. Nestarám se o to, neboť jsem přesvědčen. Jsem přesvědčen, že i kdyby mne jednoho dne zasáhla nemoc, nebo kulka střelné zbraně (nevím, co to bude), na tom mi nezáleží. Mně zajisté živu býti [jest] Kristus, a umřítí zisk (ó, aj!), neboť jsem odhodlán. Znáím Její, On je na druhé straně řeky smrti, a jednoho dne mne přitáhne do své přítomnosti, ospravedlněného Jeho spravedlností, kterou jsem přijal z Jeho smrti na kříži - Bůh mezi námi tělem učiněn jest, tělem v nás, je to stále Duch v našem těle! Amen.

¹⁰¹ On je mým absolutem. On je mým vším. Všechno kromě toho...

nemám nic ve svých rukou. Neznám nic kromě Krista a to toho ukřižovaného. Nechci slyšet o ničem kromě Krista a to o tom ukřižovaném. Moje srdce praví „Amen“ na každé jeho zaslíbení. Právě proto vím, že jeho Duch svatý je kompasem, jenž mne vede do Slova.

¹⁰² Ani jednou mi žádné z těchto vidění neřeklo nic kromě toho co je v Slově. Ó, v tom je moje jistota, bratře. Oné noci když mi řekl o... pozoroval jsem tato vidění. Prosím o vaši pozornost. Řeklo už někdy toto vidění něco, co by bylo v rozporu se Slovem? Ani jednou to neselhalo. Proč? Je to Bůh. To je můj pilíř.

¹⁰³ A vím, že jednou ráno jsem takto spatřil své milované tam na druhém břehu řeky. To je tam! Směřuji do této zaslíbené země. Jednou se tam s nimi setkám. Ano, jistě. On je mým absolutem. On je mým sluncem. On je mým životem. On je mým pilířem, mou Polárkou. On je vším na co jen mohu pomyslet. Tím je On pro mne. On je mým životem.

¹⁰⁴ Denominace? Pro mne, nerad bych ranil vaše city - nerad bych to učinil - ale Slovo je jako dvojsečný meč. Nemůže dolehnout, pokud netne, vidíte, obzvláště když tne ve tmě. Všimněte si, denominace jsou jako ty ostatní hvězdy. Ony se přesouvají podle toho, jak se otáčí svět - tak je to, tam kam se otočí svět. Dovolují svým ženám stříhat vlasy, nosit šortky, a tak dále. Přesouvají se za Hollywoodem, a tak dále.

Ale, ó, bratře, to stále zůstane pravdou. Neměnné Slovo živoucího Boha nadále zůstává pravdou. Ono je mým absolutem. Co ono řekne, je pravdivé.

¹⁰⁵ Nechť se denominace přesouvají podle své libovůle. Chtějí zpochybnit jméno Ježíše Krista pomocí titulů - je to na nich. Ale pro mne není žádného jiného jména pod nebem, které by bylo dáno lidem, skrze které můžeme být spaseni. Pro mne to je základ Slova. To je základní kámen. Nechci být unášen s žádnou denominací. Mám ve svém nitru kompas. Duch svatý mi ukazuje přímo k absolutnu. „Nebe a země pomínou, ale slova má nikoli nepomínou.“ A ukryl jsem to ve svém srdci, a Duch svatý mne k tomu nasměroval. Jsem odhodlán neznat nic jiného. To je moje Absolutno. Nechť tak bude - tak si to přeji. Ó, aj!

¹⁰⁶ Nyní tedy, bratře, sestro, učiň si svůj absolut v Něm. Ano, přátelé. V čase nouze, který jsem nedávno měl - ztratil jsem ženu, děti, všechno - kdosi mi řekl: „Ještě se držíš svého náboženství?“

Řekl jsem: „Nikoliv, ono drží mne.“ Vidíte.

Podívejte, měl jsem ten Absolut a věděl jsem, že jednou je spatřím znovu. Amen. Nemohl bych to mít bez toho absolutna. V tom byl pro mne ten rozdíl, kde jsem byl přivázán - neboť jsem věděl, že je znovu spatřím.

Nyní, z Boží milosti, jsem přivázán k tomu jenž řekl: „JÁ JSEM“ - nikoliv „Já byl“, „JÁ JSEM“ všude - všude přítomný, vše- vševědoucí, vše - všemohoucí, nekonečný, to je On, nikoliv „Já byl“, On je stále vzkríšením. On je stále tou Polárkou. On je stále vším pro mne.

107 Mojžíš měl absolut. Když se setkal s ohnivým keřem, to bylo pro něj absolutno. Když Jozue, když Jozue... ó, víte, když někdy uplatníte absolutno, ono vás povede k paradoxu. Tak je to. Ano. Paradox je něco skutečného, ale nevysvětlitelného. To je paradox. Když tam Jozue stál a viděl, že je zapotřebí...

108 Bůh jej zplnomocnil k tomu, aby tam šel a zabral tu zem - vyhnal ven všechny tyto lidi a umístil v té zemi Izraele. A jednou do této země přitáhly tyto armády. A první věc, víte, on věděl, že je vypudí, pokud se mu povede je zničit. A když to činil, zapadalo slunce. A Jozue byl přivázán k tomu Absolutnu - Slovu Božímu, Stvořiteli. Byl přivázán k práci, kterou konal. Amen. Někdy úkol není moc příjemný. Musíte ranit city, tnout, osekávat. Ale to je absolutno.

109 Byl v nouzi. On řekl: „Slunce, zastav se, zůstaň na místě. A měsíci, ty zůstaň tam.“ A po dobu čtyřadvaceti hodin ono stálo na místě. Ó, můžeme mluvit o paradoxu! Ale on byl přivázán k tomu absolutnu a měl pověření. Ano, opravdu. Bůh mu dal pověření.

110 Jan si byl jist tím, že spatří holubici sestupující na Něho. Když jsem já uviděl ten ohnivý sloup, jako Pavel na cestě do Damašku, věděl jsem, že to bylo Boží absolutno. To mělo přijít probuzení, které zasáhne tuto zem. Věděl jsem, že to předchází druhému příchodu Ježíše Krista. Věřím tomu tak ještě dnes. To je můj absolut ačkoliv to je paradox. Jistě, to byl paradox, neboť tam na nebesích visel ohnivý sloup, a v novinách a všude udělali snímky toho.

111 To byl paradox onoho dne, 15. března (nebo tuším 15. května v minulém roce), když tři měsíce předtím jsem kázal „Kolik je hodin, pánové?“ a bylo řečeno, že tam pojedou a setká se tam se mnou sedm andělů, a bude otevřena kniha sedmi pečeti. A když jsem tam stál spolu s bratrem Sothmannem (který právě teď řekl: „Amen“), když jsem tam stál s ním, řekl jsem jim, že se ozve zvuk, který zatřese celou krajinou. A řekl jsem: „ To bude tam; to je tak praví Pán.“ Máte to na

páskách, páskách, páskách z Phoenixu, kolem dokola. To je „Tak praví Pán.“

112 Jednoho dne, když jsem stál a odstraňoval řepěň [plod lopuchy] z nohavice, tu se najednou na nebesích ukázalo sedm andělů a zatřásl tím místem tak, že se úbočím valily dolů pětadvaceti až třiceti kilogramové kusy skály. Tam stálo těch sedm andělů a pověřilo mne, abych se vrátil a přinesl tato poselství. A řekli mi, že jeden po druhém se budou se mnou setkávat, a sdělovat co se stalo. A stalo se to přesně tak. A pak vystoupili do výšky, takto, vystoupili třicet mil do vzduchu. A téhož dne vědci pořídili snímek toho, který se rozešel do světa. To je paradox, ale to je Absolutno. To mne přivázalo těsněji k Ježíši Kristu, to přivinulo můj život k Němu. Víím, že to připadá zvláštní. Tak je to vždycky.

113 Pro Pavla bylo paradoxem, když se setkal s Ježíšem na cestě do Damašku. To je paradoxem, když Bůh změní černé srdce hříšníka a umyje svou vlastní krví. To je opravdu paradox. Věříte v paradox? A ten paradox, pokud je v souladu se Slovem, může být tvým absolutem. Obrácení Pavla bylo paradoxem a stalo se jeho absolutem.

114 Jistě si vzpomenete, jak jsem jednou seděl s tím starým lékárníkem a jak jsme v tom malém krámečku hovořili. On řekl: „Bratře Branhamo, chci se tě něco zeptat.“ On byl baptista. Řekl: „Věříš paradoxu?“

Řekl jsem: „Jistě že věřím.“

Řekl: „Nemluvil bych to nikomu leda tobě,“... „ale víím, že ty tomu budeš věřit,“... „během veliké krize lidé museli mít souhlas místního úřadu, aby dostali léky pro nemocné,“... „jednoho dne jsem seděl vzadu v lékárně, můj syn čekal na zákazníky.“

A řekl: „Viděl jsem, jak dovnitř vstoupila žena“... „ona byla... bylo patrné, že se brzy stane maminkou,“ a řekl „ten malý brouček sotva stál na nohách - a její manžel - oba byli chatrně oblečení; a ona se opřela o pult.“

„A on přistoupil a zeptal se mého syna ‚Mám s sebou lékařský předpis od lékaře; Mohl bys mne vyřídit a tak mi dovolit jít s manželkou domů?,‘ chtěl jsem ji nechat vystát tu řadu, jen se podívej na ulici, to potrvá čtyři nebo pět hodin, ona to nevydrží; můžeš se přesvědčit.“

A ten mladý člověk řekl: „Pane, to nemohu, nejdříve musím vyřídit tento příkaz, tohle nemohu udělat, to je proti předpisům,“ a pověděl...

Jeho otec prý že seděl tam vzadu a naslouchal tomu, co řekl ten chlapec. A řekl „Okamžik, synu, oč se jedná?“ A řekl, že tam přišel. A ten starý muž, jenž byl opravdovým křesťanem, starým zbožným mužem, řekl „Oč se ti jedná, můj dobrý bratře?“

A on odvětil „Pane, moje manželka už brzy porodí, já jsem... mám zde lékařský předpis na nějaké léky. Ona je musí mít ihned, vzal jsem ji sem, aby stála v této místnosti, podívej na tu frontu. Pochybuji o tom, že to bude dříve než odpoledne, rád bych věděl, zda mi to vyřídíte? Budu tam stát. Přichystám pro vás peníze - objednávku, za kterou platí místní úřad.“

„Jakže“ řekl, „samozřejmě, pane; vyřídím to pro vás.“ Položil ten lékařský předpis a vrátil se dozadu.

On řekl, že ten chlapec pokračoval dál a vzal dalšího zákazníka. Řekl: „Tato malá paní se dvakrát či třikrát kradmo podívala; ona tam stála a pot stékal po jejích tvářích; věděl, že byla velice nemocná a ten bratr tam stál a držel ji v náruči, víte, a řekl ‚Vydrž, miláčku, ještě chvíli, ten dobrý lékárník se chystá dát nám léky.‘“

„Připravil jsem léky tak rychle, jak jen to bylo možné a vyplnil lékařský předpis.“ A řekl, když ji to podával do ruky, řekl „Bratře Branhame, spatřil jsem, že to dávám do ruky probodené hřebem; na jeho čele bylo trní.“ On řekl, „Přimhouřil jsem oči a pohleděl do dáli. Tehdy jsem si uvědomil, cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, učinili jste Jemu.“ Řekl: „Věříš tomu?“

Řekl jsem: „Z celého srdce, doktore, věřím každému tvému slovu.“

¹¹⁵ Co to znamená? On řekl... „od té doby Kristus pro mne znamená více, neboť když jsem to učinil pro tuto ženu, to byl paradox; nepochybuji o tom, že obyčejní lidé tomu nebudou věřit, pomyslel jsem si, že ti to jednoduše řeknu, neboť vím, že jsi měl takové zkušenosti.“

¹¹⁶ Odvětil jsem: „Ano, příteli, jistě.“ Řekl jsem „...vzpomínám si jak svatý Martin, četl jsem to.“ Když byl mládencem, Bůh si jej povolal. Jeho lidé byli pohané a jeho otec byl... byl, vlastně nevím... myslím si, že sloužil v armádě. A slušelo se, aby jeho synové šli v jeho šlépějích.

Řekl, jak jednou procházel městem (už jsem zapomněl, kde to bylo, ale myslím, že byl Francouzem) a on vypráví, že jednou procházel horským průmyskem. Tam ležel starý člověk a byl blízky smrti zmrzutím - bylo velice chladné počasí - a lidé procházející kolem mu nepomohli. A on se zastavil. A ti ostatní lidé si mysleli, že jsou věřící,

ale procházeli kolem něj - nechali toho muže ležet dál. A on žebrał a prosil o něco, do čeho by se mohl ovinout. Nařikal, že zmrzne.

117 A když šel kolem svatý Martin (před svým obrácením), vzal svůj plášť, a jako voják, rozťal ho vedví. A ovinul toho starého tuláka, takto, do té druhé půlky. Lidé se mu posmívali, říkali: „Ten směšný voják, v půlce pláště.“ Vidíte, to působí, že konáte podivné věci. V něm bylo něco, on byl přesvědčen, že Bůh existuje.

118 Oné noci, když si šel odpočinout a na chvíli usnul, najednou se probudil. Někdo jej probudil. Podíval se. Vedle jeho lůžka stál Ježíš, ovinutý do té druhé půlky pláště. To byl počátek svatého Martina. Co to bylo? On měl absolut, že Slovo Boží je pravdou. „Cokoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ Bratře, jsem přivázan k tomu Absolutnu. Víím, že jeden každý z vás...

Místo toho, abych dnes ráno dělal výzvu k oltáři, myslím, že bychom měli udělat výzvu k posvěcení. Posvěťme se tomuto Absolutnu. Věříte, že Slovo Boží je Absolutem? Věříte, že On je dnes tentýž, jako byl vždycky?

Jsou zde kazatelé. Nechcete posvětit svůj život? Prostě uchopit se toho Absolutna. Co si vlastně ode dneška slibujeme? Co uděláme s naším členstvím nebo pověřovací listinou? Chceme Ježíše Krista. Nejsme přivázáni k členské legitimaci. Jsme přivázáni ke Slovu Božímu, Ježíši Kristu, jenž včera i dnes tentýž jest, i na věky. Věříte tomu? Povstaňme na své nohy a posvěťme své životy. Posvěcují také svůj život.

Přivazuji se znovu. Kontroluji své pouto, zda pevně drží, kontroluji svůj absolut. Pane, pokud je ve mně něco kromě tvého Slova, vezmi to. Nechci znát nic kromě Tebe.

A nyní jeden každý z vás vlastním sobě způsobem... Hovořil jsem k vám v průběhu tohoto týdne. Řekl jsem vám pravdu. Bůh to potvrdil. On to učinil znovu a znovu a znovu. Víte co je to Absolutno. A nyní vám všem, spolu se mnou, všechny ženy, všichni muži, chlapci, děvčata, kýmkoliv jste... nechť celý pěvecký sbor, všichni lidé tam vzadu, všude, spolu, v suterénu, na balkónu, kolem dokola, v křídle budovy, kdekoliv jste - přijměme Ježíše, náš absolut! Neboť i my musíme sestoupit do údolí stínu smrti. Neznám nic kromě Něho. On je mým Absolutem, neboť On povstal v mém životě. A víím, že on je opravdový.

Pozdvihněme nyní své ruce, a modleme se. Provedme naši bohoslužbu posvěcení.

Pane Ježíši, tvé Slovo je už odedávna. Ono je počátkem a koncem. Já to vím, spolu s tímto obecenstvem, a posvěcuji sám sebe znovu zde za tou kazatelnou. Prosím za tuto církev, Stánek života, za jeho posvěcení. Urovnej všechny rozdíly, necht' zmizí, a minulé nepříjemnosti necht' pominou. Kazatelé evangelia, kteří si dělají starosti, ač se přihodí něco nepříjemného, ó, Bože, my se dnes ráno přivazujeme k Ježíši Kristu, Slovu, a činíme rozhodnutí, že nebudeme znát nic jiného kromě Krista, a to toho ukřížovaného.

Ó ty Severko, ó Duchu svatý, ó kompase Boží, přijdi nyní do každého srdce. Zatímco se ti posvěcujeme. Skrze jméno Ježíše Krista. Sláva Bohu! Amen! V pořádku, bratře.

